

Predikan i Kindaholms församling 2014 av Tobias Bäckström

Sönd. efter alla helgons dag, Alla själars dag.

”Vårt evighetshopp”

Josua 1:10-11

Hebr 11:13-16

Luk 20:37-38

Ps: 285, 322:1-3, 256, 169:5-7

Får du ibland känslan av att du inte riktigt hör hemma här på jorden? Händer det att du känner dig som en främling och som en gäst i världen.

Ja, då kan jag försäkra dig om att du inte är ensam om detta. Hebreerbrevets författare talade här om fäderna, de som levt före oss och som dött i tron. Han tänkte på Gamla testamentets gestalter, Abraham, Isak och Jakob och alla de andra. Men vi kan sätta in alla tidigare generationer av kristna, alla som har gått trons väg före oss, som har berett marken före oss. Och även de vars gravar vi har besökt så här i allhelgonatid.

I episteln talas det om att de ”dog i tro utan att ha sett vad de blev lovade”. De hade inte sett, men de ägde ett hopp. På avstånd såg de det som de väntade på, som de blivit lovade, nämligen ett hemland i himlen. De förstod att deras riktiga hem inte var här på jorden. De längtade och sökte ett bättre land, ett i himlen.

Om du också känner denna längtan, efter något bättre, längtan efter ditt riktiga hemland, så den längtan på allvar. Skaka inte bara bort den. Vi hör ju egentligen inte hemma i en värld som plågas av ondska, sjukdom och död. Vi är inte skapta för detta, världen är inte som den en gång var tänkt.

Det vilar något provisoriskt över hela vår tillvaro här på jorden. Det var en insikt som kom över fäderna, här är de bara gäster och främlingar.

Finns det något som motsvarar min inre längtan? Eller är det bara fromma förhoppningar? En vacker dröm? Eller finns det en verklighet på andra sidan graven?

Här handlar det om tro, ”de dog i tro utan att ha sett”. Men det är inte fråga om en blind tro, en vild chansning. Frågan var uppe redan på Jesus tid. I dagens evangelium så konfronteras Jesus med frågan om de döda uppstår eller inte. Det var inte alla som trodde det, och det debatterades friskt om saken.

För Jesus är det självklart att de döda uppstår: Den Gud som är Abrahams och Isaks och Jakobs Gud är en Gud för de levande, inte för de döda.

Det kan vara svårt att ta till sig för oss, vi som är hänvisade till att leva i tro, utan att kunna se. Men när vi besöker gravarna under den här helgen så får vi tänka på den mest kända graven av alla: den tomma graven, Kristi grav. Det fanns någon som stod och sörjde utanför den graven också, det stod om Maria från Magdala att hon stod där och grät. Men det var en gråt som snart byttes mot glädje när Jesus visade sig för henne. Graven var tom, Jesus hade uppstått.

Det är därför som det inte bara är tomma ord när Jesus försäkrar oss om att de döda kommer att uppstå. Han om någon vet: han har ju själv varit med om det. Han har makten över liv och död. Här lever vi i tro, vi hoppas på det som vi inte sett. Men det är ingen blind förhoppning, i brist på annat. Vi har en fast grund att bygga detta hopp på. Vår längtan efter ett annat land, ett bättre land där vi inte kommer att känna oss som gäster och främlingar, den längtan ska vi ta vara på och söka den som har gett oss löftet om detta.